

Til § 316.

Forholdet vil ofte være det, at der er flere Kommuner, der har Krav paa Erstatning for ydet Hjælp. Da der ikke findes Regler om, hvilken af disse Kommuner der rent formelt skal gøre Erstatningskravet gældende, antages det efter Praksis, at f. Eks. baade Forsørgelseskommunen og Opholdskommunen kan gøre Kravet gældende. Man har fundet det rigtigt at ordne dette Forhold rent praktisk og har derfor fastsat, at enhver af de paagældende Kommuner kan fordrø, at Erstatningskravet rejses, men at dette skal ske gennem den Kommune, der senest har ydet Hjælp.

Hvad Reglen i Stk. 2 angaar, er denne indsat af Hensyn til, at en Person ofte meget vel vilde være i Stand til at tilbagebetale ydet Kommunegæld, hvis Betaling kunde ske i en Række Afdrag, men om dette kan ske, er tvivlsomt efter Fattiglovens §34. Derfor foreslaas det, at det sociale Udvalg fremtidig skal kunne skønne, at Erstatning kan ske gennem ratevis Betaling, og at ogsaa Dommen kan lyde herpaa, dog kun, naar Opholdskommunens Skøn gaar i den angivne Retning; thi om paagældende er i Stand til at forsørge sig og sin Familie med det, der bliver tilbage efter ydet Erstatning eller under afdragsvis Betaling, vil lettere og bedre kunne bedømmes af det sociale Udvalg end af en Domstol.

Til § 317.

Medens Reglerne om Fattighjælp og om de Personer, der skal betragtes som oppebærende saadan Hjælp med de deraf flydende Virkninger, er givet i Afsnit VII, indeholdes der i §§ 317—20 Regler om de Tilfælde, hvor der til Modtagelsen af Kommunegæld knyttes den Retsvirkning, at Valgret og Valgbarhed fortabes, Tilfælde, der ligger paa Grænsen af Fattighjælp, men som ikke fuldt ud bør betragtes som Fattighjælp. Herunder falder dels de Tilfælde, hvor en Person — maaske paa Grund af Forhold, der er uforskyldt — modtager Kommunegæld i saa stort Omfang, at det ikke kan anses for rimeligt, at han vedblivende deltager i Landets Styrelse gennem Udøvelse af Valgret, og end mindre at han indvælges i folkevalgte Raad, dels de Tilfælde, hvor en Person tilsniger sig eller misbruger Kommunegæld ell. lign.

Den første Gruppe af Tilfælde omhandles i § 317. Disse kan ikke alle skæres over een Kam, idet Forholdene i de enkelte Tilfælde vil være meget forskellige. I nogle

Tilfælde vil vedkommendes Trang til Hjælp skyldes Ligegladhed, maaske Dovenskab fra hans egen Side, og det vil da findes rimeligt, at han ret kort efter, at han maa betragtes som værende under fuld Forsørgelse, mister Valgret og Valgbarhed. I andre Tilfælde skyldes Kravet om Hjælp Sygdom, der enten slet ikke har kunnet afhjælpes gennem Bestemmelserne om Særhjælp, eller ikke har kunnet afhjælpes tilstrækkeligt, eller Kravet skyldes store Forsørgelsesbyrder eller andre Trangsarsager, der har været den trængende utilregnelige. Ogsaa for saadanne trængende maa der, hvis de maa anses for at være under vedvarende Forsørgelse, komme et Tidspunkt, hvor de ikke længer bør kunne udøve deres borgerlige Rettigheder; men Kommunalbestyrelsen maa i disse Tilfælde være varsom med at træffe Beslutning herom og maa vente saa længe, indtil det kan betragtes som udelukket, at paagældende vil komme fri af Forsørgelsen.

Man har derfor stillet Forslag om, at det overlades Kommunalbestyrelsen at træffe Bestemmelse om, hvornaar den anførte Retsvirkning skal indtræde, hvorhos det er angivet, at det ved Overvejelsen heraf skal tages i Betragtning, i hvilken Udstrækning Trangen tilskriveres store Forsørgerbyrder, Sygdom eller andre den trængende utilregnelige Aarsager.

Efter Grundlovens §§ 30 og 31 fortabes Valgret og Valgbarhed, forsaavidt vedkommende nyder eller har nydt Understøttelse af Fattigvæsenet, som ikke er enten eftergivet eller tilbagebetalt. Man har derfor formuleret Bestemmelserne i § 317 saaledes, at Hjælpen i de ovenfor anførte Tilfælde betragtes som Fattighjælp, dog kun med den Virkning, at han mister Valgret og Valgbarhed. Valgret og Valgbarhed vil da først generhverves, naar den modtagne Hjælp tilbagebetales og eftergives, og det er i sidstnævnte Henseende bestemt, at Hjælpen kan kræves eftergivet, naar der er forløbet 2 Aar efter, at han er ophørt med at være under vedvarende Forsørgelse.

Til § 318.

Det maa være en Forudsætning, at Hjælp af det offentlige kun søges i den Udstrækning, hvori det er nødvendigt, og paa Grundlag af rigtige Oplysninger om Ansøgerens Forhold og paa den anden Side, at den Hjælp, der ydes, bruges efter sit Formaal. Forsyndelser imod disse Forudsætninger, vil, hvis de er af graverende Art, kunne rammes af Straffebestemmelser, jfr. § 47,